

## Oamenii muntelui sacru

Daniel Vișan-Dimitriu

---

Doar păsările mai puteau ajunge  
La turnul din cetatea dintre stânci,  
Ei reușind orice dușman s-alunge  
Cu arme ori, ades, c-un singur brânci.

Erau puțini căci, în pustietate,  
Un trai atât de greu împiedica  
Pe cei trândavi să vină în cetate  
Și să muncească pentru cei din ea.

Aveau în munte mine-aducătoare  
De aurul cerut de traiul lor,  
Dar zilele erau plictisitoare,  
Iar nopțile încătușate-n dor.

N-ar fi rămas, ar fi plecat în lume  
De n-ar fi fost cu toții hăituiți  
De-acei ce căutau să îi îndrume  
Spre zeii lor, din ceruri maziliți.

Aveau un singur zeu și-nchinăciune  
Doar lui îi ofereau și îl iubeau,  
Munceau, oftau și plini de-amărăciune  
În fiecare seară-i mulțumeau.